

בס"ד "אין עוד מלבדו!" "ברוך פודה ומציל-ברוך שמו!" "אין סוף תודות-לאין סוף ברוך הוא"!!! הללויה!

"והאמת והשלום אהבו..."

עלון זה כולו קודש לעילוי נשמתה הטהורה של האשה הצדיקה שהיתה מפיצה את העלון בעיר הקודש צפת, והזדככה בייסורים קשים ומרים מרת **סמדר שמחה** בת רות ע"ה
יהי רצון שתעמוד בתפילה לפני כיסא הכבוד על בניה היקרים ובראשם בנה האהוב וראש וראשון לכל דבר שבקדושה ידד נפשי **דוד מור הי"ו**.
שיתן להם ה' כוח ובריאות איתנה וינחם אותם מאבלם ויזכו לחיים טובים ומאושרים אמן.
מוקירכם ואוהבכם מאוד
משה יזדי.

מפיץ ראשי-דותן כהן:
054-888-39-69

1,049

אהבת לישר אהל

לקח פרשת "בא" תשפ"ב. הדרך לרוות נחת מצאצאינו!

העגלה שהמתנינה בחוץ. רגע לפני שדלת העגלה נטרקה לעיניה, הספיקה האם להתעשת ולקרוא בקול רם: "**הרש'לה!** **הישאר יהודי!**"! באותם רגעים הוא לא ידע זאת, אך הדיה של קריאת קודש זו עתידים היו ללוותו במשך עשרות השנים הבאות, ולבסוף אף להחזירו לכור מחצבתו.
שעות ארוכות נסעה העגלה, כשהרש'לה המוטל בתוכה אינו חדל לרגע מבכיו. לבסוף פנתה היא לאחד הכפרים המרוחקים, ושם ליד ביתו של איכר רוסי נבער, היא נעצרה באחת.
הרש'לה הורד ממנה בכוח ונמסר לידיו של איכר מגושם שענה לשם **וואסילי**, לא לפני שהלה הבטיח למפקד הפלוגה כי יכול הוא לסמוך עליו בעיניים עצומות: "הילד לא ייצא מביתו לפני שיתחשל ויתחנך בעמל ויזע, כראוי לחייל בצבא הצאר המפואר".
החל מאותו רגע היה גורלו של **הרש'לה** נתון לשבט או לחסד, בידי של **וואסילי** שלא גילה טיפת רחמים כלפי הילד האומלל. הוא העבירו בפרך בכל עבודה, עד שתוך שנים מספר הפך מילד עדין וטהור, לנער מגודל וחסון.
שפתו כבר שווה הייתה לשפת ה'שקצים' שסבבוהו, אולם הבדל מהותי הבדיל ביניהם: "בכל לילה טרם לכתו לישון דקלם **הרש'לה** את המילים **קריאת שמע**. הוא לא הבין מילה, אך אמר את הנוסח כולו כבקי ורגיל.
שנים נוספות חלפו. **הרש'לה** שהספיק לשנות שמו **לפיוטר**, גדל והיה לבחור חסון כארו. שנות העבודה הקשה חישלוהו, והגיע הרגע שבו היה לחייל מן המניין בצבא הצאר הרוסי.
במחנה הצבאי החל פרק חדש בחייו הקשים. חייו, שהתנהלו הרחק מכל נפש יהודית, נעדרים היו מכל זיק של תורה ומצוות, אך במצווה אחת הוא המשיך לדבוק בכל מאודו, מצוות **קריאת שמע שעל המיטה** אותה קרא בכל לילה כשעלה על יצועו.
שנים רבות חלפו מאז. בגיל ארבעים הפך **הרש'לה** לנטל על הצבא, וביום בהיר שחררוהו לנפשו, חסר השכלה מינימלית ונעדר כל סיכוי לנהל חיים רגילים. הוא שירך את רגליו הכושלות, והגיע לפתחה של העיירה הראשונה שנקרתה בדרכו, והנה משכוהו רגליו כמאליהן אל בית הכנסת בו החלו תפילות ערבית.
כשהחלו הציבור לקרוא **קריאת שמע**, התעורר פתאום הזיק היהודי שהיה חבוי בעמקי נשמתו, חושיו התערפלו כשזעק הוא: "**שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד**"!!! והתמוטט ארצה.
רק אמא ביכולתה לזהות מ'עזרת נשים' את תווי הפנים של בנה לאחר שנים רבות, ומיד כשזיהתה היא את **הרש'לה** בנה, נפלה אף היא מתעלפת ארצה. המתפללים- שהכירו את סיפור חייה של אלמנה זאת- הבינו מיד שזהו **הרש'לה** החטוף.
כל תושבי העיירה נפעמו מעוצמת הכח של חינוך יהודי טהור, אשר רק **קריאת שמע** חיברה ואיחדה שוב את האם ובנה. ה' יזכנו לחנך את בנינו ובנותינו בדרך התורה והמצוות ונזכה עם כל ישראל אחינו לרוות נחת ואושר של קדושה מכל יוצאי חלצנו, ובמהירה דידן יראו עינינו וישמח ליבנו בביאת משיח צדקנו ובבניין בית מקדשינו ותפארתנו אמן ואמן!!!

כששמעו עבדי פרעה את התראתו של משה רבנו אודות המכה השביעית, מכת הארבה שעתידה לבוא עליהם, לחצו הם על פרעה וביקשוהו לשלוח את עם ישראל לחופשי.
פרעה נענה לבקשתם, ולשאלתו: "**מי ומי ההולכים לעבוד את ה'?**" ענה משה רבנו ואמר: "**בנערינו** ובזקנינו נלך". הדגיש והקדים משה רבנו את הנערים לזקנים, כדי ללמדנו שעיקר תוקף ועתידי אומתנו נעוץ היטב בחינוך ילדינו. מאז ומעולם, לאורך כל ההיסטוריה של עמנו הנפלא ידענו למסור נפש על החינוך הטהור של ילדינו, וכל בר-דעת יודע שרק חינוך המיוסד על ערכי יהדותנו, הוא המעניק לנו ערובה לרוות נחת מכל יוצאי חלצנו.
עד כמה! וכמה דברים אמורים?
תקופת ה'**קנטוניסטיס'** צרובה בדם בספר תולדות ישראל כתקופה שבה אבדו מישראל אלפי נשמות קדושות וטהורות, אשר אמונתן נשרפה לנצח בכבשני הצבא האדום.
נוצר מצב בלתי ייאמן, שבו ילדים רכים נתלשו מחיק אמותיהם באישון לילה בפתע פתאום, נגררו בגסות אל עגלות משא, ואך בקושי הספיקו להיפרד מהן לשלום בטרם ייעלמו לנצח בערבות רוסיה.
באותה תקופה התגוררה באחת מן העיירות הנידחות במרחביה העצומים של רוסיה, אלמנה יקרה-עם בנה היתום **הרש'לה** הפעוט-שחיי בעלה נגדעו באבחת גרון קוזאקים צמאי דם.
קשיי הפרנסה שהיו מנת חלקם של רוב יהודי התקופה, לא פסחו על בית האלמנה. בקושי רב הצליחה לספק את מחייתה ומחייית בנה. מזונם היה בצמצום רב, אולם כאבה הגדול היה על כך שאין בידה די ממון כדי לשלוח את **הרש'לה** למלמד, שיאלפיהו חכמה בינה ודעת מתורתינו הקדושה.
בלית ברירה ניסתה להטעין את אוצרותיו הרוחניים ממעט הידע שהיה ברשותה. ידע זה כלל מעט תפילות, אי אלו מדרשים שזכורים היו לה מילדותה, ומעל הכל מצות **קריאת שמע**.
בכל ערב ישבה האם לצד מיטתו של בנה וקראה עמו את פרשיות **קריאת שמע**. המילים הקדושות היו יוצאות מפיה בהטעמה, ו**הרש'לה** בלען בשקיקה. כשגדל מעט למד לחזור אחריה על המילים בעל פה, וכך התרגל להירדם בכל לילה כשקריאת שמע על שפתיו.
כך נראים היו הלילות בבית הקטן, וכך גם היה נראה אותו לילה נורא. גם בלילה זה נרדם **הרש'לה** אחר שקרא **קריאת שמע**, אולם שנתו לא ארכה זמן רב.
דקות ספורות לאחר שנרדם כנכנסו קלגסי הצאר לבית הקטן. האם הירימה קול זעקה, אך לא היה בידה כל סיכוי להצלה. היא ניסתה לדבר על לבם, אך אזונייהם היו אטומות מלשמוע. בידם הייתה פקודה, והם לא חשבו לרגע להפר אותה.
החוטפים לא התרגשו מזעקותיה המרות של האם, וגם לא מהתייפחיותיו של הילד המפוחד. בידיים גסות הם גררוהו אל

בברכת הללויה, שבת שלום ומבורך,
ישועות מקיפות וכל טוב
משה יזדי.

בס"ד "אין עוד מלבדו"! "ברוך פודה ומציל-ברוך שמו"! "אין סוף תודות-לאין סוף ברוך הוא"!!! 'הללויה'!

עשה לך רב

לתיאום שיחת יעוץ טלפונית עם כבוד הרב משה יזדי שליט"א,
לשלום בית, לזיווג, לפרנסה בריאות, לחינוך ילדים ובכל מישורי החיים
חייגו: 02-625-23-23 או בפקס: 052-890-80-65

שאלה: שלום וברכה לכבוד הרב!
רואה אני חובה לעצמי לכתוב לך אישית
מכתב זה על אף שאינך מכירני, אך כמובן
שרשאי אתה לפרסם את מכתבי.

אני חרדית וברוך ה' נולדתי להורים חרדים וחונכתי במסגרות חרדיות. רוב חברותי נישאו עד גיל עשרים וארבע, וכשהגעתי לגיל עשרים ושש כבר היו כל חברותי נשואות, הצטערתי מאד מכך ונשברתי ואף שקעתי בדיכאון קשה. הורי היקרים, במקום להקל עלי ולהבין לליבי ולמצבי, עשו הם את ההיפך הגמור ובכל הזדמנות גערו בי והכבידו עלי קשות בטענות שונות ומשונות, והכל לדבריהם "מתוך דאגה". בכל שמחה משפחתית הצטרפו הם לקרובים "הדואגים" ששואלים: "נו, מה איתך? את לא חושבת שכבר מאוחר לך"? או: "אל תתפנקי! חבל על הזמן שלך"! הלחץ מצידם היה כל כך גדול עד שנאלצתי להיפגש עם כל בחור שהציעו לי למרות שהבנתי שאין התאמה בינינו. בדמעות אני מדגישה עובדה שכואבת לי עד היום, שלצערי הרב הרבה מאד פעמים יצאתי לפגישות שידוך על אף שידעתי שלא יצא מכך כלום, וכל הדרך בחזרתי מהפגישה תמיד הייתי בוכה עד הגיעי לביתי. אף אחד לא הבין אותי! לכולם היה קל להוכיח אותי ולומר שאני ברגנית מדאי.

בשלב מסוים גם חלק מחברותי הנשואות הצטרפו למעגל המוכיחות, וכל כך הכאיבו לי בדבריהן עד שהחלטתי לא לענות בשום אופן לשיחת טלפון הנכנסת מהן.

כך לצערי הרב שקעתי בדכאון יותר ויותר, איבדתי תיאבון וכמעט שלא שוחחתי כלל עם אף אדם, כולל בני משפחתי הקרובים ביותר.

הגעתי לימים בהם היו לי מחשבות שללוח יד בנפשי, גם כדי לשים קץ לסבלי הגדול, ובעיקר כדי להעניש את קרובי משפחתי ואת כל הדואגים למיניהם שהביאוני לכך.

כתבתי מכתב פרידה שכותרתו: "אתם הרוצחים"! וכתבתי בו את שמותיהם של כל אותם שגרמו לכך ובלשונם החדה הביאוני לכך שאשלח יד בנפשי.

מכתבי זה גרם לי להנאה מסויימת כשדמיינתי לעצמי את הצער הגדול שיכרסם בהם כשיראו את שמם מופיע ברשימת הרוצחים. כיון שידעתי שאסור לי לשלוח יד בנפשי, החלטתי לבצע את תוכניתי בצפת, לאחר שאתפלל על קברות הצדיקים ואבקש מהם להציל אותי מעונש הגהינם על כך.

מיד כשהגעתי לצפת חיפשתי ומצאתי מקום שבו אצליח להוציא לפועל את תוכניתי, ושמותי פעמי לקברות הצדיקים. לעולם לא אשכח את הבכיות הנוראות שבכיתי על קברות הצדיקים, כשכולי מתחננת לסליחה על המעשה הקשה שעומדת אני לבצע בשעה הקרובה. כשסיימתי את תפילתי חשתי בהקלה גדולה מאד, והרגשתי כאילו נתקבלה תפילתי. הזדרזתי לחזור למקומי, אך בדרכי חזרה פגשתי בנער שידי עמוסות בעלונים של "אהבת-ישראל", ותוך כדי הליכתו הציע ונתן "עלון" לעוברים ושבים ולי בתוכם.

כבר בקריאת השורות הראשונות חשתי שהדברים מדברים אלי, כל דבריך באותו עלון בו כותבת על אמונה ובטחון דיברו אלי מאד ולאחר שקראתי שוב ושוב את דבריך עברה בראשי מחשבה שאולי התפילות והבכיות בקברות הצדיקים הם שזיכוני שגיגע עלון זה לידי. מחשבה זו התחזקה בראשי מרגע לרגע יותר ויותר, והרגשתי צורך עז לחזור ולהתפלל בקברות הצדיקים, אלא שהפעם ביקשתי לקבל כח ולשרוד עד שאקבל את זיווגי הנכון שהלוואי ויבוא במהירה.

כבוד הרב! מאותו שבוע הקפדתי לקרוא את העלון בכל שבוע, נרשמתי לקבלתו באימייל, ובכל יום רביעי הייתי מסתגרת בחדרי קוראת את העלון בציימאון רב.

אני שמחה לכתוב לך שלאחר כארבעה חודשים זכיתי ברוך ה' להינשא לבחור מצוין, ולאחר כשנה וחצי מנישואינו זכינו בתאומים נפלאים ולאשרינו אין קץ.

היום ברוך ה' אין מאושרת ממני ולכן החלטתי לכתוב את מכתבי זה, כדי שכל אותם שזקוקים ולחוצים לישועה כזאת ואחרת, יזכו ויתחזקו מסיפורי חיי, והלוואי וגם הם יקבלו את ישועתם במהירה. יחד עם זאת אני מרגישה שבעיה אחת מעיבה על התנהלותי בכלל ועל שלום ביתי בפרט, היות ומרגישה אני צורך לנסוע הרבה לקברות הצדיקים שבצפון שתפילותי על קבריהם הם שהצילוני ממוות, וכיון שאני מתגוררת בירושלים דרוש לי כמעט יום שלם של הלוך וחזור בו אני נעדרת מהבית ובעלי נאלץ לטפל בילדים ובשאר צורכי הבית, והוא אינו מסכים לכך בשום אופן.

ניסיתי להימנע מהנסיעה אך זה גרם לי לירידה חדה במצב רוחי ובשמחת חיי, ולפני כחודשיים הוזקקתי ליטול שוב מהתרופות שנטלתי בעבר. זאת בעיה שמצערתי אותי מאד ואף גורמת לי לכעוס על בעלי שאינו מבין אותי, עד שלפעמים מרוב כעסי איני יכולה לסבול את נוכחותו לידי.

אשמח מאד אם תיעץ לי איך לשכנעו להסכים לנסיעותי הדרושות לי כאוויר לנשימה, ובכך תגרום לי לחיים מאושרים ללא שום דאגות.

לסיום אני רוצה להודות לך, ובטוחני שכל הקוראים מצטרפים לך, על כל ההנאה שיש לנו בקריאת העלון הנפלא, ומברכים אותך שתמיד תהיה בריא וחזק עבור כל אחד ואחת הזקוקים לכך. בתודה מראש: כאובה ומיוסרת כאחת.

תשובה: מתפללת ובוטחת נפלאה!

א.סיפורך מחזק מאד! אשריך שאבינו שבשמים שם קץ וסוף לצרותיך, אף על פי שבתפילתך ביקשת סוף וקץ אחר, הצלחת לפעול בתפילתך ובדמעותיך לקבל חיים נפלאים כל כך.

ב.הזכות הגדולה והנפלאה ביותר שהעניק לנו אבינו שבשמים כהורים, אינה אלא לגדל את ילדינו בנחת, לדאוג לכל צרכיהם כשמחה ובטוב לבב ולהרעיף עליהם חום ואהבה ככל יכולתנו. ג.לא אחת שמעתי על אמהות טפשות, שמחמת שמקפידות הן לקרוא ספר תהילים שלם בכל יום, אינן מספיקות לדאוג לכל צרכיהם של בני ביתן הקטנים. אמהות אלו אינן צדקניות אלא חוטאות, ועתידות הן לתת את הדין על כך! ופרקי תהילים אלו שהן קוראות, לא רק שאינם מתקבלים בשמיים אלא שצער הילדים מקטרג עליהן ועלולות הן ללקות על כך.

ד.ראש הישיבה, מורנו ורבנו חכם בן ציון אבא שאול זצוק"ל וזיע"א, פסק בספרו "אור לציון" שאשה המטפלת בילדיה הקטנים פטורה היא מלהתפלל ואינה צריכה להתפלל אף לא תפילה אחת ביום, ורק אם ביכולתה לומר פסוק "שמע ישראל" בלבד, כדאי שתעשה זאת, וכשהיא הולכת לחדר לידה ובעלה מטפל בילדים, הרי שגם הוא פטור מלהתפלל במנין, ועליו להקדיש את כל חשקו ומרצו לקטנים קדושים אלו.

ה.גם את, אמא יקרה! אסור לך להרבות בנסיעות לקברי צדיקים על חשבון ילדיך הקטנים, כיון שזקוקים הם לאמא יותר מאשר לאבא, והשגחתך עליהם וטיפולך בהם חשובים הם לפני ה' יתברך יותר מתפילות על קברי צדיקים.

ו.כיון שהתפילות על קברי הצדיקים חשובות לך "כאוויר לנשימה", לא אמנע ממך מלהתענג על כך, ולכן אייעץ לך שתדליקי נר בביתך לעילוי נשמת הצדיקים, ובודאי שבחיבורך הגדול אליהם תצליחי למשוך את אור קדושתם ויחול הוא על הנר, ויכולה את לשאת את כל תפילותיך מול הנר שבביתך, כשאור קדושת הצדיק חופף עליו ועלייך, וכל זאת ללא נסיעות ארוכות וללא צער לילדיך המתוקים, ובהדלקת הנר תרויחי עוד שאור קדושת הצדיק יבוא ויכנס לתוך ביתך.

ז.עוד על כולנו לדעת שכל מצוה ומעשה טוב הפוגעים בשלום בית, אינם חשובים כלל לפני אבינו שבשמים, והמתעקש או המתעקשת לעשותם, אינם מתקנים כלל אלא מקלקלים.

ח.אדגיח ואכתוב: אשריך שזכית לחיבור כל כך נפלא לצדיקים שבגליל, ובטוחני שבהדלקת הנר לכתובים בביתך יגדל חיבורך.

ט.בטוחני שכל קוראינו הנפלאים התחזקו מדבריך המרתקים על כוחה של תפילה, ואשריך שחיזוק זה התגלגל על ידך. י. שבת שלום! ישועות מקיפות!! וכל טוב!!

בס"ד "אין עוד מלבדו"!! "ברוך פודה ומציל-ברוך שמו"!! "אין סוף תודות-לאין סוף ברוך הוא"!!! 'הללויה'!

"שלום ונחת"

שלום ונחת = רק על ידי חינוך הילדים!

כתב עבד ה' נאמן, ראש הישיבה, חכם יאודה צדקה זיע"א בספרו "קול יאודה", שלאחר כמה מכות נראה שפרעה נכנע. ואז הוא שואל את משה: "מי ומי ההולכים"? כלומר: לזבוח לה' במדבר. עונה משה רבנו: "בנערינו ובזקנינו נלך, בבנינו ובבנותינו, בצאננו ובבקרנו נלך, כי חג ה' לנו", מיד: "ויאמר אליהם פרעה... לא כן! לכו נא הגברים ועבדו את ה' כי אותה אתם מבקשים, ויגרש אותם מאת פני פרעה!" צריך להבין מה פשר הוויכוח בין משה רבנו לפרעה הרשע? ובכן, ויכוח זה מוצאים אנו גם בימינו בין הרחוקים מדרך ה' לבין שומרי התורה והמצוות. אנו מבקשים לחנך את בנינו לעבוד את ה' כדברי משה רבנו: "בנערינו ובזקנינו ובבנותינו", ואילו הרחוקים מתורה אומרים: "לא כן! לכו נא הגברים ועבדו את ה'...". אבל הילדים לא! כדברי פרעה. ואכן לבסוף ראינו שמשה רבנו ניצח וכולם יצאו לחירות, חירות הגוף וחירות הנפש, גם הבנים וגם הבנות.

מזה אנו לומדים שאין "דרך האמצע"... אי אפשר לחיות בבית "דתי" וגם לשלוח את הילדים ללמוד במסגרות ללא תורה וללא יראת שמים!! רק כאשר ניתן לילדינו ולכל העם חינוך של תורה ללא פשרות, אז תהיה חירות אמיתית, חירות משעבוד, חירות מתאוות, חירות ממתחים...

מאורי התורה מאירים את הפרשה!!!

"ויהי חושך על ארץ מצרים..." רבנו החיד"א כתב שהקדוש ברוך הוא הביא את החושך על המצרים כדי שבאותם שלושת ימי אפילה ימותו אותם מישראל שלא רצו להיגאל, וקברום בחסות החשיכה מבלי שהמצרים יראו, ולא ילעגו לבני ישראל. ואמרו עוד: "וחמושים עלו בני ישראל מארץ מצרים", שארבעה מכל חמישה יהודים בחרו בחיי עבדות וגלות על פני חיי גאולה ופדות! ובזוהר הקדוש הוסיף שבדומה לכך יהיה בגאולה העתידה במהרה בימינו, שהקדוש ברוך הוא יביא ט"ו (15) ימי חושך בהם ימותו רשעי ישראל שאינם רוצים בגאולה!! **נורא הדבר! משיח יבוא ויתקע בשופר גדול, אליהו הנביא יעורר לתשובה, ויהיו כאלה שיסיתו נגדם ולא יחפצו בגאולה, עד שלא יספיקו 3 ימים של אפילה אלא חצי חודש... רחמנא ליצלן!**

שונו בנים שובבי"ם!!!

"אך ראוי לכל אדם ובפרט לשב בתשובה כדי שלא יחזור לקלוקלו, להזיק בלבו אמונת יום הדין הנורא, שעתיד לתת דין וחשבון על כל מעשיו ולחשוב בזה תמיד, לא יסור ממחשבה זו עד שירגיל כל כך שידמה בעיניו שהיום או מחר מעותד לתת דין על חטאיו!! וזה מביאו שלא לחטוא... ואם (חלילה) יחטא ואשם... מוכרח שמיד יתחרט וידאג על עוונו, בידעו באמת שעתיד לתת דין וחשבון על מה שעשה. ויבקש רפואת התשובה ויסגף את עצמו בסגופים שהם קשים כמוות. ואם ישוב לחטוא (שוב פעם) גם ישוב לחזור כי אמונת הדין והחשבון מכריחו לזה. ובראות עצמו בצער התענית והסגופים... יפרוש מן העברות וימאס בהן, באמרו: "וכי בשביל תענוג רגע או שעה של עבירה, אני מצטער בתעניות וסגופים שהם קשים כמוות ימים ולילות!! מוטב לי לגעור ביצרי הרע ו"להצטער" מעט בהרחיק עצמי מ"תענוג" החטא... מלהצטער בעצמי זמן רב בסגופי התשובה". (שבט מוסר" פרק ד).

"השומע או קורא ממעשי הגדולים והנהגותיהם, הגם כי גבה דרכם מדרכיו ואינו במדרגתם כלל, ירגיש בנפשו כי היא מתקדשת מטומאתה ונטהרת מחלאתה, וכי היא הולכת ומתקרבת למקור האמת, הוא הבורא ברוך הוא"!
(תורת המוסר)

סיפור עונג שבת לשולחן השבת...

סיפורי הוד של קדושה לרגל ימי השובבי"ם!!!

התרגשות שררה בקרב תלמידי תלמוד התורה "עץ חיים" בירושלים. מאות התלמידים ישבו בשורות ישרות ותלו עיניים מצפות בבמה שבקדמת האולם. על הבמה עמד הגאון רבי שמואל סלנט זיע"א, עיניו הטובות לטפו באהבה את הילדים הצעירים וקולו הזהה בחלל. "ילדים יקרים, חכמינו אמרו שהעולם כולו עומד בזכותכם, בזכות הבל פיהם של תינוקות של בית רבן. התורה שאתם לומדים כל כך יקרה וחביבה בעיני הקדוש ברוך הוא! כל אחד ואחד מכם המשקיע כוחותיו בלימוד, בשינון ובחזרה, אהוב על הקדוש ברוך הוא כבן יחיד!! במבטו האהוב נדמה היה כי דבריו מכוננים אל כל ילד באופן אישי! התלמידים חשו כאילו קיבלו עתה טפיחת שכם מעודדת, וברק של שמחה ניצת בעיניהם. "הרבנים ואני רוצים שתדעו עד כמה אנו מעריכים ומייקרים את עמלכם והתמדתכם, לפיכך בחרנו כמה מהתלמידים השקדנים והחרוצים ביותר אשר יקבלו פרס הצטיינות על עמלם בתורה הקדושה".

התלמידים ידעו כי הרבי יחלק את הפרסים במו ידיו ויעניק למצטיינים ברכה מיוחדת להתעלות בתורה הקדושה. "יענקל טרוקר", קרא הרבי את השם הראשון ברשימה. יענקל סמוק הלחיים עלה לבמה בצעדים איטיים. לקול מחיאות הכפיים של חבריו קיבל ספר עטוף וזכה בברכה חמה מהרבי. "יוסלה טרוקר", המשך הרבי. בזה אחר זה עלו נערי החמד ונטלו פרסים וברכה לבבית. המעמד הסתיים, התלמידים התפזרו לכיתותיהם בקולות צהלה, ושוחחו בהתרגשות על חלוקת הפרסים. בלב אחדים מן הנערים גמלה החלטה: "בפעם הבאה, בעזרת ה', נהיה גם אנחנו ראויים לקבלת פרס הצטיינות מידי הגאון רבי שמואל!"

באולם ישב רבי שמואל ועיין ברשימת המצטיינים שבידו, בשעת חלוקת הפרסים נדמה היה לו כי שם משפחה אחד חוזר ונשנה מספר פעמים: יענקל טרוקר, יוסליה טרוקר, פיני טרוקר, חיים זליג טרוקר, מוישליה טרוקר, זלמליה טרוקר - אכן, ששה ילדים בשם טרוקר זכו בפרסים! הרבי התפעל ושאל בפליאה: "מי אלה ילדי משפחת טרוקר"? "ששת בניו של רבי פסח טרוקר" השיבו. "האומנם?! ששה ילדים מובחרים כל כך? איזו זכות מיוחדת יש לאב שכל בניו גדולים בתורה!" קרא הרבי לרבי פסח ושאלו: "במה זכית שכל בניך תלמידים מצטיינים?" רבי פסח הרכין ראשו בהצטנעות. "שום זכות מיוחדת, אולם פעם קיבלתי ברכה מצדיק. היה זה בצעירותי כשהייתי שמש בית המדרש. הייתי מסיק את התנור בלילות החורף. הלילה בו התרחש המעשה היה קר וסוער במיוחד והעיר כוסתה בשלג. בזריזות צעדתי לבית המדרש כדי לחממו לפני בוא הלומדים. בדרכי שמעתי קול קורא לעזרה. הלכתי בעקבות הקול, ואט אט הוא הפך להיות ברור וקורב יותר. "עזרו לנו להיחלץ מכאן!" הזהה הקול בדממת הלילה. לעיני נגלתה מרכבת מוטל על צידה. אחד מציריה נשבר והעגלון אובד העצות עמד בשלג וזעק לעזרה. כשראני העגלון אורו עיניו. הוא סיפר כי הוא מסייע במרכבתו רב חשוב ושלושה דיינים, ולפתע נשבר ציר העגלה והם אינם יכולים להמשיך בדרכם. ערכתי שיקול מהיר והחלטתי כי את בית המדרש אוכל להסיק מאוחר יותר. כעת צריך אני לסייע ליהודים הזקוקים לעזרתך.

מיהרתי לביתו של הנפח וביקשתי ממנו לבוא עמי לתקן את העגלה. עזרתי לו לשאת את הציר ואת כלי העבודה המתאימים אל מקום המצאה של המרכבה. העגלון קידם את פנינו באנחת רווחה. הוא פתח את הדלת וביקש מהיושבים במרכבה לצאת כדי שנוכל להרכיב את הציר החדש. שלושה דיינים זקנים ונשואי פנים יצאו מהעגלה, יחד עמם ירד רב צעיר, פניו להבים ועיניו יוקדות. הוא היה שקוע בשרעפיו, ודומה היה כי אינו חש בקור העז ואינו מבחין כלל בנעשה סביבו. זמן מה עמלנו, העגלון, הנפח ואני, בהחלפת הציר. כאשר סיימנו, קרב אותי העגלון אל הרב הגדול ואמר לו: "בחור זה עזר לנו לתקן את המרכבה". הרב נתן בי את עיניו היוקדות ושאל: "במה אברכך?" שתקתי במבוכה. "יהי רצון שבזכות החסד שעשית תזכה לזיווג הגון, ולבנים טובים!" כך ברך אותי הרב. הנסועים עלו למרכבה, והעגלון אחז במושכות ונפנף לי לשלום. עקבתי אחריהם במבטי עד כי נעלמו אל האופק המושלג, ומיד מיהרתי לבית המדרש להסיקו. "זהו הסיפור רבי!" סייע רבי פסח, "בטוחני כי ברכתו של הרב באותו ליל חורף היא שעמדת לי שזכיתי בילדים טובים ומצטיינים". רק כעבור שנים נודע לרבי פסח כי הרב שהעניק לו את ברכתו היה הגאון הגדול רבי יהושע לייב דיסקין זיע"א, הלא הוא 'השרף מבריסק'.

בס"ד "אין עוד מלבדו" ! "ברוך פודה ומציל-ברוך שמו"!! "אין סוף תודות-לאין סוף ברוך הוא"!!! 'הללויה'!

עדות מפורשת!!!

באתי בשורות אלו להעיד אודות "שמן המרפא", שרבים מאחינו ואחיותינו, עם ישראל הנפלא, השתמשו בשמן זה לריפוי ממחלות ואף ממחלות קשות, וברוך ה' זכו וראו ניסים גלויים של רפואה.

לא רק חולים שבגוף נרפאו אלא אף חולים שלקו בנפשם וסבלו במשך שנים מלחצים נפשיים קשים, גם הם זכו לרפואה שלימה ונרפאו לחלוטין.

ידוע לי שהשמן הוא שמן זית נקי לחלוטין, ללא שום תערובת, והברכה שהוכנסה בו היא שפועלת ישועות רבות.

בברכת

"והסירותי מחלה מקרבך"!!

הרב משה יזדי

מוסדות "עמודי-השלום".

המשתמש בשמן ולא יתרפא (חלילה) כספו יוחזר לאלתר!!

רכישת בקבוקון שמן בסך 500 ₪ בפרטים דלקמן:

הרב משה בבאי - 052-505-4567.

צדיק וישר הוא!!

הנהגות והליכותיו בקודש של מור אבינו, עבד ה' נאמן, כה"ר ישר בן ציון יזדי זצ"ל - בן שפרה ע"ה.

בכל שנה כשבוע לפני ט"ו בשבט היה מור אבינו זלה"ה יוצא כמעט מידי יום ביומו לשוק כדי לקנות את כל סוגי הפירות והירקות והפיצוחים והפירות היבשים ושבעת המינים, כך שבכל ליל ט"ו בשבט היו על שולחנו עשרות סוגים של פירות וירקות ופיצוחים ופירות יבשים, מרוב כל כך הרבה סוגים, לפעמים נאלץ הוא להתקשר לבית ולשאל: "האם כבר קניתי פרי פלוני או ירק אלמוני"? וכן על זה הדרך, תמיד הוא דאג לכך שהשולחן שלו יהיה מלא מכל הסוגים כולם, ואף הקפיד לטעום ולאכול מכל הסוגים כולם.

כיון שמור אבינו זלה"ה היה איש משפחה נפלא, שאחדות המשפחה היתה לנגד עיניו, הוא אהב מאד מאד לראות את כל בני המשפחה בצוותא, והיה מחזר אחרי הזדמנויות כאלו, ותמיד היה מבקש מכולנו ואומר: "ט"ו בשבט זה חג שמותר לנסוע בו, אז אנא מכם! בואו ותצטופפו על שולחני ואזכה לראות את כולכם ביחד, ולאחר מכן תיסעו לביתכם ובכך נהנה כולנו ואף יהיה לנו מניין משלנו"!

אמנו היקרה שתבדל לחיים טובים וארוכים היתה עושה מאכל פרסי מיוחד לט"ו בשבט, וכשהיינו מתחילים את הסעודה היה אומר מור אבינו זלה"ה: "קודם תאכלו כדי שלא תהיו רעבים"! ורק לאחר מכן היו מביאים את כל סוגי הפירות והירקות והפירות היבשים לשולחן, ומרוב כל כך הרבה סוגים, הצלחות היו ממש צפופות זו לזו ולמרות שהשולחן ארוך מאד, הספיק הוא בקושי להכיל את כל הפירות והירקות שמור אבינו זלה"ה קנה.

בכל שנה ושנה היה מור אבינו זלה"ה קִמְנָה "שומר" מבני המשפחה ואומר לו: "תשים לב מה אני אוכל ומה לא אכלתי כדי שאטעם מכל הסוגים"! וכך "הממונים" היו משתעשעים איתו ואומרים לו: "את זה אכלת ואת זה לא אכלת"! ולפעמים היו אומרים לו: "לא שמנו לב"! והוא היה אומר: "טוב! אם לא שמת לב אני צריך לאכול עוד פעם"! והיה השולחן שש ושמה. היינו רואים איך היה הופך כל מפגש חברותי, שלכאורה נראה כמפגש חולין, למפגש של שיא הזוך והטהרה ושיא הקדושה והטהרה.

תנצב"ה וזכותו תגן עלינו אמן. [המשך בעז"ה בשבוע הבא].

ברכת השנה

עלון קודש זה יהא לבריאותם והצלחתם של הזוכים בברכת השנה

דורון שרפיאן הי"ו לונדון, דוד אטיאס הי"ו לונדון, איתן הראל הי"ו, אליהו בן יגיי הי"ו, חגי כהן הי"ו, יורם ואורלי צהלה הי"ו לוס אנג'לס, מיכאל חיים הי"ו, מנשה מזרחי הי"ו, לבריאותם והצלחתם עם כל בני ביתם ויזכו לתורה וגדולה במקום אחד - אמן!

אחים יקרים ואהובים!! זיכרו!

איסור חמור לקרוא בשעת התפילה או בשעת הדרשה בעלון זה ובכל עלון אחר!! והנזהר בכך תבוא עליו ברכה

צב"ט אמייתים

תיקון השובבי"ם-תענית דיבור

הננו שמחים להודיע לציבור הרחב כי ביום שני ט"ו בשבט [2022\ינואר17] יתקיים יום תענית דיבור ותיקון לימוד ג' פעמים ספר תהילים המתקן את כל הפגמים ומכשיר את המשתתפים לקבלת כל הישועות.

הלימוד יתקיים בעז"ה ובלני

בבית הכנסת "עמודי-השלום"

שברחוב יפו צמוד לבניין 210 ירושלים.

סדר היום:

7: 30 תפילת שחרית.

8: 45 ארוחת בוקר.

9: 10 תחילת התיקון.

15: 30 סעודה חגיגית מפוארת.

16: 15 תפילת מנחה ותפילת הסגוריה.

בברכת

ברוכים הבאים ותקובל ברצון

הנהלת עמודי-השלום.

'טיב יומי' שחבל לבספס!!

שילחו במסרון את המילה "הצטרפות" לנייד:

052-8-90-80-65

ותהנו בכל יום מ"מסר יומי" מהכים ומהנה

מפי הרב משה יזדי שליט"א

בואי כלה שבת מלכתא... מפטיירין: "הדבר אשר דיבר..."

זמני הדלקת נרות:	סוף זמן ק"ש:	מנחה גדולה:	צאת השבת:	רבנו-תם:
ירושלים: 16:15	ירושלים: 08:36	ירושלים: 12:15	ירושלים: 17:30	ירושלים: 18:08
תל אביב: 16:31	תל אביב: 8:38	תל אביב: 12:17	תל אביב: 17:32	תל אביב: 18:05
חיפה: 16:22	חיפה: 8:38	חיפה: 12:16	חיפה: 17:30	חיפה: 18:05
אילת: 16:26	אילת: 8:35	אילת: 12:16	אילת: 17:36	אילת: 18:09
באר שבע: 16:34	באר שבע: 8:37	באר שבע: 12:17	באר שבע: 17:33	באר שבע: 18:09